

„Трѣбва да отида надвечеръ да се видя. Какъ ли изглеждамъ?“ — бѣгло си помисли той и пакъ смжтенъ възторгъ затрептѣ въ душата му. „Възможно ли е на всепоказъ? — искренно се удивляваше той — който мине-замине и ще ме погледне значи? Хе-хе-хе!“ — засмѣ се весело и самодоволно.

И изведнѣжъ, Запетаиката се сѣти за жена си и дѣщеря си. Поиска да бѣде при тѣхъ, да имъ се похвали, да ги зарадва. „Тѣ и не разбиратъ какъ сж ме прославили!“ — и той отново се разсмѣ весело. Представи си жената усмихната, както днесъ на обѣдъ, отъ което огромнитѣ ѝ ябълки на лицето заприличаха на истински петровки, червени, вкусни, а очитѣ ѝ, свѣтнаи отъ изумление — на зрѣли боровинки.

— Защо тебе сж те изтѣпанили, а не други нѣкой? — казва, по глупостъта си, тя. — Що не ни дадатъ петъ хиляди лева да усѣтимъ добрината имъ, ами това?

— Е, — отговаря, като се прави че не разбира Иванъ, — защо, защо мене, а не нѣкой другъ?... Та все има защо, я!... Не е лукова тая глава, жена!... Двайсетъ и четири години непрекъсната служба, дваайсетъ и четири години, безъ даренитѣ, день по день — безъ минута закѣсне ние... А колкото за петѣтѣ хиляди, това е нѣщо повече, жена — вразумително ѝ казва той. — Тука поколѣнията, вѣковетѣ, разбирашъ, и тебе и мене и всичкитѣ като ни нѣма, тя ще стои, ще прославя...

И пакъ възторгъ избликна въ гърдитѣ на Запетаиката и просвѣтли лицето му. Очитѣ бързобързо затичаха наоколо по задименитѣ стени, по претрупанитѣ съ книжа маси, по оживенитѣ лица на колегитѣ.